FILHARMONIA
IM. H. WIENIAWSKIEGO
W LUBLINIE

Dyrektor Naczelny – JAN SĘK
Dyrektor Artystyczny – WOJCIECH RODEK

FUNDACJA
Pro Musica Viva

KAROL SZYMANOWSKI

130. ROCZNICA URODZIN

KONCERT SYMFONICZNY

ORKIESTRA SYMFONICZNA FILHARMONII LUBELSKIEJ

GALICYJSKI CHÓR KAMERALNY (LWÓW)
Wasyl Jacyniak – przygotowanie chóru

CHÓR KATOLICKIEGO UNIWERSYTETU JANA PAWŁA II
Grzegorz Pecka – przygotowanie chóru

PAVLO TOLSTOY
tenor

JÓZSEF ÖRMÉNY
fortepian

ROMAN REWAKOWICZ
dyrygent

Sobota, 8 grudnia 2012, godz. 18.00
Aula Collegium Maius
Uniwersytetu Medycznego w Lublinie

PROGRAM:

Karol Szymanowski
(1882-1937)

Uwertura koncertowa E-dur op. 12

IV Symfonia „Koncertująca" op. 60
Moderato. Tempo comodo
Andante molto sostenuto
Allegro non troppo

przerwa

***Harnasie* – balet - pantomima w 3 obrazach op. 55**
na tenor solo, chór mieszany i orkiestrę
(do scenariusza kompozytora i Jerzego Mieczysława Rytarda)

Obraz I: *Hala*
Redyk
Scena mimiczna
Marsz zbójnicki
Scena mimiczna
Taniec zbójnicki

Obraz II: *Wnętrze chałupy*
Wesele
Cepiny
Pieśń siuhajów
Taniec góralski
Wejście Harnasiów

Obraz III: *Hala*
Hala

Uwertura koncertowa E-dur op. 12, pierwsza z serii kompozycji orkiestrowych Karola Szymanowskiego, nieśmiało zapowiada styl przyszłych jego arcydzieł takich jak *IV Symfonia*, *Stabat Mater* czy *Król Roger*. Powstała w 1905 roku, w okresie warszawskich studiów u Zygmunta Noskowskiego. Na szczęście, konserwatywne poglądy profesora nie hamowały zainteresowań ucznia otwartego na nowe kierunki w muzyce europejskiej, zafascynowanego twórczością Wagnera, Skriabina, a przede wszystkim Ryszarda Straussa. Echa owych fascynacji słychać w bogatej instrumentacji utworu i soczystej, nieustannie modulującej harmonice.

Wzorem niemieckich późnych romantyków, Szymanowski opatrzył *Uwerturę* poetyckim programem, jako motto umieszczając wstęp do poematu Tadeusza Micińskiego *Witeź Włast.*

Ja nie będę wam grał pieśni smutnej, o Cienie!
lecz dam triumf dumny i okrutny.
co zawali błękitów sklepienie
i zdruzgocze -
waszych bogów tęskniących bezmoce.
I powiodę was w kraj zórz polarnych
z dźwiękiem rogów -
i zakrwawię w kamieni ofiarnych -
i przekuję was, ludzi - w półbogów -
dziką pieśnią serca wam zachwycę -
a do ręki dam grom - i orlicę.

Formalnie kompozycja oparta jest na schemacie allegra sonatowego bazującego na dwóch, zróżnicowanych ekspresyjnie grupach tematycznych, nieustannie przetwarzanych i łączonych w różnych wersjach harmonicznych. To utwór efektowny, niemal popisowy. Jego prawykonanie odbyło się na pierwszym, historycznym koncercie członków „Spółki Nakładowej Młodych Kompozytorów Polskich", 6 lutego 1906 roku w Filharmonii Warszawskiej pod dyrekcją Grzegorza Fitelberga. Publiczność przyjęła ją bardzo życzliwie, krytyka wręcz entuzjastycznie. W „Kurierze Warszawskim" 7 lutego 1906 roku Aleksander Poliński pisał: „*…wsłuchując się wczoraj w wykonanie utworów p. Karola Szymanowskiego ani na chwilę nie wątpiłem, że mam do czynienia z kompozytorem nadzwyczajnym, może nawet geniuszem…. Zarówno w jego Wariacjach fortepianowych na temat ludowy, jak i przecudnej Etiudzie b-moll, pod którą mógłby podpisać się choćby sam Chopin, jak w Uwer-*

turze, rozbrzmiewają melodie piękne, na wskroś oryginalne, harmonie dotychczas nie używane, a brzmiące przewybornie, efekty polifonii użyte celowo, a wszystkie te piękności opromienia poezja, fantazja młodzieńcza ożywia i całość harmonijnie łączy zdrowa idea przewodnia."

W roku 1912 Szymanowski powrócił do swej młodzieńczej kompozycji. Chcąc uwypuklić jej czysto muzyczne walory zrezygnował z literackiego motta, poprawił instrumentację. Tą drugą wersję (w wykonaniu Orkiestry Tonkünstlerverein pod dyrekcję Oskara Nedbala) Szymanowski przedstawił po raz pierwszy 24 lutego 1913 roku w Wiedniu. Napisał wówczas do Stefana Spiessa „(...) *ogromną przyjemność zrobiła moja Uwertura wykonana tydzień temu przez Nedbala (...) W swej nowej instrumentacji brzmi naprawdę świetnie...*"

IV Symfonia op. 60 „Koncertująca" jest jednym z najchętniej granych dzieł Karola Szymanowskiego. Popularność zawdzięcza bogactwu pomysłów brzmieniowych i wyrazowych oraz barwnej orkiestracji. Kompozytor pracował nad nią zaledwie cztery miesiące, rozpoczął w marcu 1932 roku, a już 9 czerwca, wpisem w partyturze przypieczętował ukończenie. W liście do Zofii Kochańskiej tak opisywał jej genezę: „…*Tymczasem od 2 tygodni, co tu teraz jestem napisałem 9 pieśni i – co ważniejsze – zacząłem pisać Koncert fortepianowy (ale to na razie wielki sekret).(…) Nawet nie wiem, czy ten koncert to dobra, czy zła muzyka, piszę go bez żadnego samokrytycyzmu, który we mnie jest zawsze taki nieubłagany. Wprost pisze mi się łatwo i przyjemnie …*" . Także w kolejnym liście donosił „*z największą łatwością i ochotą pracuję nad tym Koncertem (jeszcze raz proszę o absolutny sekret, że to koncert – można mówić że to IV symfonia) i notabene mam wrażenie, że to będzie sztuczka pierwszej klasy*."

Adresatem dedykacji był wybitny pianista i przyjaciel kompozytora – Artur Rubinstein, w rzeczywistości jednak premierowe wykonanie Szymanowski rezerwował dla siebie. Fakt ten wpłynął z pewnością nie tylko na kształt partii solowej – wymagającej, efektownej, niekoniecznie jednak popisowej, lecz także na ekspansywną rolę orkiestry. Ostatecznie opus 60 przybrał postać utworu symfonicznego z solowym fortepianem, a kompozytor nadal mu nazwę *Symphonie concertante.* Premiera, z udziałem Szymanowskiego, odbyła się 9 października 1932 w Poznaniu. W kolejnych latach kompozytor wielokrotnie prezentował ją w kraju i za granicą m.in. w Kopenhadze, Bolonii, Moskwie, Paryżu, Londynie i Rzymie. Co ciekawe, Ar-

tur Rubinstein, któremu jest dedykowana, dzieło włączył do swego repertuaru dopiero po II wojnie światowej.

IV Symonia „Koncertująca" reprezentuje ostatnią fazę twórczą Szymanowskiego. Jej krótką charakterystykę znajdziemy w liście do Zdzisława Jachimeckiego z 8 listopada 1932. „*I część. (F-dur – 3/4 Allo moderato) w formie zbliżonej bardzo do formy sonatowej (ale nie identycznej), a więc I temat – łącznik – II temat, skrócona przeróbka i repryza; krótka coda. Ogólny nastrój bardzo pogodny, niemal wesoły – II temat b. liryczny (w repryzie – w żywym tempie con brio). II część (4/4 Lento sostenuto). Niezmiernie liryczny, niemal sentymentalny początek. Szeroka melodia na flet solo, później viol. solo – fortepian raczej akompaniuje. Następnie (fortepian już samodzielny) wielkie crescendo i ff niemal dramatyczne – po czym uspokojenie, pod koniec wspomnienie I tematu z części I. Łączy się bezwzględnie z Finale (3/8 Allo agitato – non troppo) rytm oberka (na ogół). Można by dopatrzeć się luźnej analogii z formą rondo. W charakterze niezmiernie ożywionego – miejscami orgiastycznego niemal tańca. W środku krotki epizod (fortep. solo), rodzaj mazurka (andantino), coda bardzo „brillante". [...] Ogólny charakter b. lechicki (jak Ty to nazywasz)*".

Projekt ***Harnasi,*** baletu góralskiego, powstał we wrześniu 1921 roku z inspiracji Jarosława Iwaszkiewicza i Jerzego Rytarda, z którymi latem kompozytor spotkał się w Zakopanem. Dla Szymanowskiego to właśnie stolica Tatr, po Tymoszówce, stała się drugim domem. Podczas wielokrotnych pobytów w „Atmie" poznawał muzyką góralską; jej szeroką melodykę, odrębność tonalną i ostrą rytmikę. Decydującym impulsem określającym charakter przyszłego widowiska okazało się wesele Rytardów (1923). Jako drużba, Szymanowski, wypełniał wszystkie obowiązki związane z tą funkcją – wraz z zapraszaniem gości na wesele w wigilię ślubu, połączonym z piciem wódki u każdego zapraszanego. Praca nad Harnasiami trwała osiem lat, w całości balet został ukończony w roku 1931. Wysokie wymagania wykonawcze uniemożliwiały wystawienie dzieła na polskiej scenie, jednak realna była jego prezentacja koncertowa. Prawykonanie pierwszego obrazu miało miejsce 8 marca1929 roku w Filharmonii Narodowej, drugi – rok później – Grzegorz Fitelberg przedstawił na koncercie w Teatrze Wielkim, a sceniczna premiera całości odbyła się 11 maja 1935 w Narodnim Divadle w Pradze. W swej ostatecznej wersji balet został wykonany w roku 1936 w Wielkiej Operze Paryskiej stając się jednym z największych sukcesów artystycznych jego autora.

Treść utworu Karol Szymanowski zawarł w trzech obrazach:
Na hali podczas wiosennego wyjścia owiec (Redyk) zebrały się dziewczęta, wśród których urodą wyróżnia się młoda Góralka, narzeczona bogatego gazdy. Dziewczyna z woli rodziców poślubić ma człowieka, którego nie kocha. Nagle rozlega się strzał – przy dźwiękach Zbójnickiego na hali zjawiają się harnasie. Zeszli z gór, by pobawić się z dziewczętami. Między Harnasiem a Góralką budzą się uczucia. W drugiej odsłonie akcja przenosi się do izby. Przy zwykłych obrzędach ludowych (oczepiny) odbywa się wesele Młodej i Młodego. Wśród zabawy do chałupy wpadają zbójnicy, rozpoczyna się bijatyka – światło gaśnie. Harnaś porywa szczęśliwą pannę młodą i uprowadza w góry. Po chwili z daleka słychać zbójnicki śpiew.

Harnasie są jednym utworem Szymanowskiego w tak wielkim stopniu związanym z folklorem Podhala. Kompozytor zawarł tu cytaty aż dziewięciu melodii ludowych, wśród nich: *Hej, idem w las* (*Marsz zbójnicki*), *W murowanej piwnicy* (*Taniec zbójnicki*), *Ja za wodom*, *Pocies, chłopcy, pocies bijać*. Umieścił tu także instrumentalną wersję weselnej pieśni *Chmiel*. „*W całej mojej twórczości* – pisał – *Harnasie są może jedynym dziełem, gdzie oparłem się absolutnie, tylko i jedynie na pieśni ludowej i na tradycji ludowej... Dzięki temu może są jednym z moich najbardziej zrozumiałych i – jak w Polsce dotychczas – lubianych dzieł...*”

.

ROMAN REWAKOWICZ

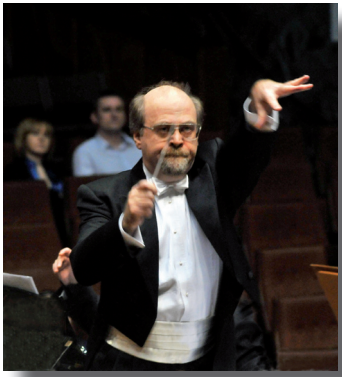

Jest dyrygentem współpracującym z orkiestrami symfonicznymi i kameralnymi na Ukrainie – Narodową Orkiestrą Symfoniczną Ukrainy w Kijowie, Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii we Lwowie, Zespołem Solistów „Kyiv Camerata”, z Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii w Rostowie nad Donem w Rosji, a także z Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii w Mińsku na Białorusi. Występował z Sinfonią Varsovia, Polską Orkiestrą Radiową w Warszawie, Cappellą Bydgostiensis, zespołami symfonicznymi filharmonii Olsztyna, Białegostoku, Katowic, Lublina, Szczecina, Jeleniej Góry, Częstochowy.

Artysta ukończył Akademię Muzyczną w Warszawie, gdzie studiował teorię muzyki, kompozycję (pod kierunkiem Mariana Borkowskiego) oraz dyrygenturę (w klasie Bogusława Madeya). Przez wiele lat zajmował się chóralistyką. Prowadził specjalizujący się w muzyce ukraińskiej Chór Męski „Żurawli", z którym odbył tournee po Europie Zachodniej, Ukrainie, Stanach Zjednoczonych i Kanadzie. Z założonym przez siebie Kameralnym Chórem „Irmos" wykonywał muzykę kościoła wschodniego z jej najstarszymi przejawami – chorałem bizantyjskim. Zainicjował także powstanie chóru „Cappella Corale Varsaviana". W grudniu 2008 roku zespół wziął udział w Sezonie Polskim w Rosji występując z dużym powodzeniem w Moskwie i Jarosławlu, w latach 2009-10 koncertował na Warszawskim Festiwalu Chóralnym „Na Królewskim Trakcie", a rok później wziął udział we Mszy Dziękczynnej za beatyfikację Jana Pawła II i koncercie muzyki Michała Lorenza *Missa Magna Beatificationis* w Rzymie.

Szczególną uwagę Roman Rewakowicz poświęca muzyce współczesnej. W 1995 roku z kompozytorami zrzeszonymi we Lwowskim Oddziale Związku Kompozytorów Ukrainy zainicjował Festiwal Muzyki Współczesnej „Kontrasty", podczas którego dokonał prawykonań utworów Igora Szczerbakowa, Jurija Łaniuka i Edwarda Sielickiego. Dzięki niemu publiczność Ukrainy pierwszy raz usłyszała także dzieła m.in. Witolda Lutosławskiego, Krzysztofa Pendereckiego, Zygmunta Krauzego, Andrzeja Nikodemowicza, Arvo Pärta. W październiku 2000 prowadził cztery prawykonania utworów zamówionych przez Festiwal „Aksamitna Kurtyna" - Kraków 2000. Ponadto dyrygował Orkiestrą Filharmonii Belgradzkiej inaugurując X Festiwal Muzyki Współczesnej w Serbii, a także koncertem finałowym Festiwalu Melos-Ethos w Bratysławie kierując Słowacką Orkiestrą Radiową. Prezentował współczesną muzykę ukraińską na festiwalach: „Warszawskie Spotkania Muzyczne" i „Dni Muzyki Kompozytorów Krakowskich". Z Orkiestrą Kameralną „Leopolis" ze Lwowa inaugurował Festiwal „Laboratorium muzyki współczesnej". Dokonał także rosyjskiego prawykonania utworu Giji Kanchelego na Festiwalu Muzyki Współczesnej w Rostowie nad Donem w Rosji.

W kwietniu 2008 roku na Festiwalu „Premiery sezonu" z Orkiestrą „Kiev Camerata" dokonał premier utworów młodych ukraińskich kompozytorów – byłych stypendystów Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego „Gaude Polonia", zamówionych przez Polski Instytut w Kijowie. W kwietniu 2009 projekt ten był konty-

nuowany z Polską Orkiestrą Sinfonia Iuventus pod dyrekcją Romana Rewakowicza. Podczas tournee w Polsce i na Ukrainie wykonane zostały wymienione już oraz cztery nowe utwory młodych ukraińskich kompozytorów z udziałem śpiewaczek Marty Boberskiej i Agaty Zubel. Koncerty odbyły się w Warszawie, Lublinie, Lwowie, Winnicy, Odessie i Kijowie.

W 2010 roku w projekcie Instytutu Adama Mickiewicza i Polskiego Instytutu w Kijowie z polskim pianistą Janem Krzysztofem Broją i ukraińską pianistką Oleksandrą Zajcewą zrealizował szereg imprez poświęconych muzyce Chopina na Ukrainie z udziałem orkiestr we Lwowie, Czernihowie, Kijowie, Doniecku i Dniepropietrowsku. Jesienią tego roku projekt miał swoją kontynuację na Białorusi we współpracy z Polskim Instytutem w Mińsku (Mińsk, Brześć) i w Rosji (Jaroslawl, Soczi, Rostów nad Donem).

Roman Rewakowicz jest fundatorem i prezesem Fundacji „Pro Musica Viva", promującej i wspierającej różne muzyczne przedsięwzięcia. Jest członkiem Towarzystwa im. Witolda Lutosławskiego, w latach 2004-09 pełnił funkcję sekretarza Zarządu. W 2010 roku otrzymał stypendium twórcze Prezydenta Warszawy.

PAVLO TOLSTOY

Ukończył Lwowską Akademię Muzyczną u znakomitego pedagoga Romana Witoszyńskiego. Już jako student otrzymał angaż do Opery Lwowskiej, gdzie wykonywał partie Beppo w *Pajacach* Leoncavallo, Leńskiego w *Eugeniuszu Onieginie* Czajkowskiego, Alfreda w *Traviacie* Verdiego i Stefana w *Strasznym dworze* Moniuszki.

W kolejnych latach występował w Operze Wrocławskiej jako Ferrando w *Cosí fan tutte* i Tamino w *Czarodziejskim flecie* W.A. Mozarta, Alfredo w *Traviacie*, Alfred w *Zemście nietoperza* J. Straussa, Rodolfo w *Cyganerii* G. Pucciniego, Pasterz w *Królu Rogerze* K. Szymanowskiego (partię tą wykonywał także w Teatrze

Marinskim w Petersburgu, na Festiwalu w Edynburgu oraz w Gran Teatre del Liceu). Od początku sezonu 2007 pracuje w Opera Nova w Bydgoszczy, gdzie do swego repertuaru dołączył partie Pinkertona w *Madame Butterfly* (Puccini), Nemorino w *Napoju miłosnym* (Donizetti), Conte Almaviva w *Cyruliku Sewilskim* (Rossini), Ismaele w *Nabucco* (Verdi). Publiczność warszawska oklaskiwała go w produkcjach Teatru Wielkiego Opery Narodowej, w partiach Jose w *Le serment* Tansmana, Arturo w *Łucji z Lammermooru,* Alfredo w *Traviacie,* Don Ottavio w *Don Giovanni*m, Rybak w *Le rossignol*, Edmondo w *Manon Lescaut*.

Artysta ma w repertuarze także utwory oratoryjno-kantatowe, m.in.: *Requiem* Mozarta, *Requiem* Verdiego, *Stabat Mater* Rossiniego, *Messe Solennelle* Gounoda, III *Symfonię "Pieśń o nocy"* Szymanowskiego.

Współpracował z dyrygentami i reżyserami takimi jak Michał Dworzyński, Miguel Gomez Martinez, Łukasz Borowicz, Friedrich Haider, Valerij Gergiev, Josep Pons, Keri-Lynn Wilson, Antoni Wit, Patrick Fournillier, Will Crutchfield, Roberto Skolmowski, Weiss-Grzesiński, Tomasz Konina, Laco Adamik, Mariusz Treliński, Michał Znaniecki, David Pountney.

JÓZSEF ÖRMÉNY

Urodził się w Użhorodzie na Ukrainie. Studia pianistyczne odbył w Konserwatorium im. Mykoły Łysenki we Lwowie (klasa Marii Kruszelnickiej) i w Konserwatorium im. Piotra Czajkowskiego w Moskwie (klasa Jewgenija Malinina). Jako solista, kameralista i akompaniator zbudował swój repertuar obejmujący muzykę od baroku po najnowszą, prezentując go na Ukrainie, w Rosji, Polsce, Niemczech, Szwajcarii, Belgii, USA i Kanadzie. Uczestniczył także w licznych nagraniach radiowych i telewizyjnych.

W ostatnim czasie pianista coraz częściej skupia się na interpretacjach muzyki XX wieku. Szczególne znaczenie mają jego kreacje niezwykle wymagających technicznie pozycji współczesnych, jak *Vingt Regards sur l'Enfant Jésus* Oliviera Messiaena, *Klavierstücke* Karlheinza Stokhausena i pisanych dla niego najnowszych utworów ukraińskich: Walentina Silwestrowa, Jewhena Stankowycza, Jurija Łaniuka, Igora Szczerbakowa, Aleksandra Szczetyńskiego.

József Örmény wielokrotnie koncertował na festiwalach muzyki współczesnej, w tym na lwowskich „Kontrastach" i „Warszawskiej Jesieni". Dał się też poznać jako wybitny odtwórca dzieł m.in. Alfreda Sznittkego, György Kurtága, Toru Takemitsu, Johna Cage'a i Mortona Feldmana. Zagrał *IV Symfonię* Karola Szymanowskiego z NOSPRem pod dyrekcją Stanisława Skrowaczewskiego w Warszawie, a także dokonał prawykonania *V Koncertu fortepianowego* Andrzeja Nikodemowicza z (NOSPR pod dyrekcją Jana Krenza w Katowicach).

Łącząc niezwykłą biegłość techniczną z nadzwyczajną wrażliwością kolorystyczną, artysta ceniony jest zarówno jako interpretator utworów o charakterze wirtuozowskim, jak i należących np. do nurtu minimal. Otrzymał nagrodę państwową im. Rewuckiego za propagowanie muzyki współczesnej na Ukrainie (1993). Dokonane z Olgą Pasiecznik dla wytwórni „Musicon" nagranie *Pieśni Kurpiowskich na sopran i fortepian* Karola Szymanowskiego otrzymało w 1998 roku fonograficzną nagrodę „Fryderyk 97" w dziedzinie muzyki solowej.

GALICYJSKI CHÓR KAMERALNY (LWÓW)

Działający na profesjonalnych zasadach Galicyjski Chór Kameralny został stworzony w 2003 roku z inicjatywy dyrygenta Wasyla Jacyniaka. Podstawą jego założenia była wieloletnia aktywna działalność Jacyniaka z Chórem Politechniki Lwowskiej. W trakcie prawie dziesięcioletniej aktywności zespół dał szereg koncertów złożonych z dzieł Bacha, Haydna, Mozarta, Beethovena, szczególną uwagę poświęcając jednak muzyce ukraińskiej. Prezentował utwory Mykoły Łysenki, Mykoły Leontowycza, Oleksandra Koszyca, Mykoły Kołessy, Wasyla Barwińskiego. Z dużym powodzeniem wykonuje także ukraińską muzykę współczesną, by wymienić tylko *Góry moje* Wołodymyra Zubyckiego, *Wiosnę* Myrosława Skoryka, *Czerwoną kali-*

nę Łesi Dyczko czy *Panachydę pamięci ofiar Wielkiego Głodu 1933 r.* Jewhena Stankowycza. Największą część repertuaru chóru stanowią utwory o charakterze religijnym Artema Wedela, Dymitra Bortniańskiego, Maksyma Berezowskiego, Mychajły Werbyckiego, Stanisława Ludkewycza. Zespół często bierze udział w koncertach oratoryjnych. W lipcu bieżącego roku z Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii Lwowskiej wykonał *Te Deum* Wojciecha Kilara pod dyrekcją Romana Rewakowicza. Występował ze znanymi solistami, m.in. Stefanem Piatnyczko i Niną Matwijenko oraz dyrygentami Wołodymyrem Sirenko i Rolandem Baderem.

Chór odbył liczne tournee koncertowe (Niemcy, Austria, Szwajcaria, Włochy, Norwegia, Szwecja, Dania), wielokrotnie występował w Polsce, m.in. na Festiwalu Muzyki Cerkiewnej w Hajnówce.

W 2010 r. dyrygent Galicyjskiego Chóru Kameralnego Wasyl Jacyniak za swoje artystyczne osiągnięcia otrzymał prestiżowy tytuł Narodowego Artysty Ukrainy.

CHÓR KATOLICKIEGO UNIWERSYTETU LUBELSKIEGO JANA PAWŁA II

Powstał w 1921 roku. Corocznie daje kilkadziesiąt koncertów na Uniwersytecie, w Lublinie, w wielu miastach w kraju i za granicą. Występował we wnętrzach świątyń i salach koncertowych, m. in.: Aachen, Berlina, Betlejem, Birmingham, Bolonii, Bonn, Brukseli, Budapesztu, Buenos Aires, Canberry, Chicago, Coventry, Drezna, Edirne, Gdańska, Genewy, Jerozolimy, Kijowa, Kolonii, Krakowa, Leuven, Londynu, Lozanny, Lwowa, Meksyku, Melbourne, Messyny, Montrealu, Namur, Nîmes, Nowego Jorku, Odessy, Ottawy, Paryża, Perth, Petersburga, Poznania, Pragi, Pretorii, Rzymu, Salzburga, Santiago de Chile, Sofii, Sydney, Tel Awiwu, Vezelay, Walencji, Warszawy, Watykanu, Wiednia, Wilna, Wrocławia.

Koncertował w krajach europejskich: Austrii, Białorusi, Belgii, Czechach, Finlandii, Francji, Grecji, Hiszpanii, dawnej Jugosławii, Litwie, Niemczech, Rosji, Słowenii, Szwajcarii, Ukrainie, Wielkiej Brytanii, na Węgrzech, we Włoszech, a także w Izraelu, USA, Kanadzie, Australii, Argentynie, Chile, Republice Południowej Afryki i Meksyku.

Uczestniczył w ponad stu festiwalach krajowych i międzynarodowych zdobywając nagrody i wyróżnienia m. in.: Ogólnopolski Turniej Chórów Legnica Cantat (1975, 76, 78, 80, 83), Międzynarodowy

Festiwal Pieśni Chóralnej w Międzyzdrojach (1983); śpiewał podczas Międzynarodowego Spotkania Chórów w Warszawie (1983), Gdańsku (1983), Festiwalu Chórów Studenckich we Wrocławiu (1987), Międzynarodowego Festiwalu Oratoryjno-Kantatowego Wratislavia Cantans (1988), Festiwalu Ars Chori (1985), Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Sakralnej w Częstochowie (1992), Międzynarodowego Festiwalu Organowego w Łodzi (1994), Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Organowej i Sakralnej w Kielcach (1995), Międzynarodowych Dni Muzyki Chóralnej w Lublinie (w latach 1995 – 2003), Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Sakralnej w Warszawie (1996), podczas otwarcia Światowych Igrzysk Polonijnych w Lublinie (1997), Międzynarodowego Festiwalu Chórów Uniwersyteckich „Universitas Cantat" w Poznaniu (w latach 1998-2002), Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Cerkiewnej Hajnówka 2003 (konkurs) – III nagroda, Międzynarodowego Festiwalu Hajnowskie Dni Muzyki Cerkiewnej 2004 (konkurs) – I nagroda, Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Organowej i Kameralnej 2004 w Leżajsku, Międzynarodowych Dni Chóralnych IDOCO 2006 w Lublinie, Festiwalu Muzyki Oratoryjnej Musica Sacromontana w Gostyniu (2007 i 2008) oraz w konkursach i festiwalach poza granicami, m. in.: Llangollen (1980 i 81) i Middlesbrough (1980) - Wielka Brytania, konkurs nagrań BBC i Europejskiej Unii Radiowej (1981), Arezzo (1977 i 1982) - Włochy, Bayonne (1983 i 84), Autun (1987) - Francja, Karditsa (1986) - Grecja, Lindenholzhausen (1993), Elsenfeld (1998) - Niemcy, Jihlava i Praga (1993) - Czechy, Cantonigros (1984), Vitoria (1991) i Walencja (1994) - Hiszpania, Światowe Sympozjum Muzyki Chóralnej i Międzynarodowy Festiwal Muzyki Współczesnej w Sydney (1996) - Australia, Międzynarodowy Festiwal Chórów w San Juan (2000) – Argentyna, Międzynarodowy Festiwal Chórów w Lublanie (2001) - Słowenia, Międzynarodowe Spotkanie Chórów „Zimriya" w Jerozolimie (2001) – Izrael, Międzynarodowe Spotkanie Chórów w Rzymie (2001) – Włochy, Międzynarodowy Festiwal Chórów i Orkiestr MUSICATENEO (2004) w Bolonii – Włochy, Międzynarodowe Dni Muzyki Chóralnej Alava (2005), Międzynarodowy Festiwal Chóralny Casa de Burgos (2005), Międzynarodowy Festiwal Trzech Kultur w Murcji (2006) – Hiszpania, Międzynarodowy Konkurs Muzyki Chóralnej „C.A. Seghizzi", Gorycja (2006) - Włochy, Międzynarodowy Festiwal Muzyki Adwentowej i Bożonarodzeniowej, Praga (2006) - Czechy, Międzynarodowy Festiwal Trzech Kultur w Murcji (2007)

- Hiszpania, Światowy Festiwal Chórów w Buenos Aires (2007) - Argentyna, Światowy Festiwal Chórów w Puebla (2008) - Meksyk, Festiwal Muzyczny w Toskanii (2012) - Włochy.

Repertuar zespołu obejmuje utwory wokalne oraz wokalno-instrumentalne kompozytorów polskich i obcych od renesansu do współczesności, a także wielkie formy oratoryjno-kantatowe m.in.: *Magnificat* A. Vivaldiego, *O Praise the Lord* G.F .Händla, *Requiem*, *Msza Koronacyjna* i *Te Deum* W.A. Mozarta, *IX Symfonia*, *Chrystus na Górze Oliwnej* L. van Beethovena, *Te Deum* A. Brucknera, *Ein deutsches Requiem* J. Brahmsa, *Carmina Burana* C. Orffa, *Te Deum* Z. Kodalya, *Magnificat*, *Requiem* R. Calmela, *Gloria*, *Magnificat* J. Ruttera, jak również dzieła kompozytorów polskich m. in.: *Stabat Mater* K . Szymanowskiego, *Exodus*, *Angelus*, *Missa pro pace* W. Kilara, *Msza Misterium Krzyża Świętego* A. Nikodemowicza, *Ad Iuventatem* M. Jasińskiego.

Trwałym śladem dorobku artystycznego Chóru są wydane w Polsce, Belgii, Włoszech, Szwajcarii, USA i Kanadzie kasety i płyty kompaktowe.

Chór KUL jest członkiem Polskiego Związku Chórów i Orkiestr (PZChiO), Międzynarodowej Federacji Młodych Chórów (EFJC) i Międzynarodowej Federacji Muzyki Chóralnej (IFCM).

Dyrygentem i kierownikiem artystycznym Chóru KUL od roku 1998 jest Grzegorz Pecka.

ORKIESTRA FILHARMONII im. H. WIENIAWSKIEGO W LUBLINIE

Wojciech Rodek – **I dyrygent**
Sławek A. Wróblewski – **dyrygent gościnny**
Marcin Mirowski – **kompozytor-rezydent**

I skrzypce
Nurłan Alimbajew – I koncertmistrz
Irina Stukaszina-Gąsior – II koncertmistrz
Dariusz Drzazga
Maciej Rysak
Grzegorz Cholewiński
Agata Mrówczyńska
Magdalena Piętka
Izabela Baca
Alina Dunin-Kozicka
Ewa Dudek
Eliza Kondraciuk
Barbara Filipiak-Łobodzińska
Luiza Drzazga
Justyna Zańko
Natalia Kozub

II skrzypce
Tomasz Kusiak
Lech Gąsior
Agnieszka Garbacz
Katarzyna Kostrzewa
Aleksandra Mazurek
Anna Kaczmarek
Barbara Gołębiewska-Kowalska
Dorota Klej
Jolanta Nowosadzka
Anna Popławska-Pojenta
Emilia Siepkowska

Altówki
Piotr Grzelak
Artur Andrzejewski
Renaldo Wójtowicz
Katarzyna Czerniawska
Ewa Woroch-Wójcik
Agata Gumiela
Przemysław Raczek
Marek Tryniecki

Wiolonczele
Maria Błaszczak-Szost – koncertmistrz
Mirosław Kozub
Marek Smorawiński
Bożena Czerkies
Małgorzata Wicka
Magdalena Mazur
Mariusz Gościło
Szymon Krzemień
Izabela Senko

Kontrabasy
Dariusz Waćkowski
Piotr Ścirka
Robert Brzozowski
Aleksander Resiak
Urszula Wiącek

Harfa
Elżbieta Janikowska

Flety
Ewa Szułowicz
Lech Szost
Beata Dąbrowska
Maciej Hankus

Oboje
Jan Arnal
Elżbieta Banaś-Fota
Aleksandra Kołodziejczyk-Barańska
Agnieszka Misztal

Klarnety
Andrzej Mazur
Jaremi Zienkowski
Andrzej Schab
Dariusz Dąbrowski

Fagoty
Wiesław Kaproń
Grzegorz Barański
Piotr Dąbrowski
Marek Moczulski

Waltornie
Andrej Kontorin
Marek Młynarczyk
Hipolit Dziaduszek
Zbigniew Trochimiuk
Arkadiusz Konowałek

Trąbki
Dariusz Lewandowski
Paweł Drabarz
Zygmunt Skwierz
Grzegorz Hordyjewicz

Puzony
Wojciech Kopyciński
Mariusz Pysz
Eiko Hasegawa-Popławska

Tuba
Anton Szaszkow

Perkusja
Włodzimierz Sypniewski
Dominik Augustowski
Andrzej Zawisza
Ilona Drozd

Fortepian
Kamil Turczyn

Organy
Robert Grudzień

Inspektor orkiestry
Piotr Ścirka

Biblioteka materiałów nutowych
Mariusz Pysz

Korektor instrumentów klawiszowych
Stanisław Litwiniuk